

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 204/2021
17.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Цакула и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, одлучујући о захтеву Привредног друштва „PRORET“ ДОО Београд, Дунавска бб, кога заступају Немања Васиљевић и Рада Јанковић, адвокати из ..., бр. ..., за преиспитивање судске одлуке – решења Управног суда – Одељења у Крагујевцу I-5 Ув 2/20 од 20.04.2021. године, са противном странком Комисијом за заштиту конкуренције, у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 17.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаним решењем, одбијен је приговор подносиоца захтева, тада друштва „PROINTEK IT SOLUTIONS AND SERVICES“ Београд изјављен против решења судије појединца Управног суда 23 У 18905/19 од 05.12.2019. године, којим је одбачена тужба овог привредног друштва, поднета против закључка Комисије за заштиту конкуренције број 6/0-03-600/2019-161 од 27.09.2019. године, којим је одбијен захтев подносиоца за признавање својства странке у поступку по пријави концентрације који је настављен по службеној дужности под бројем 6/0-03-600/2019, применом члана 26. став 1. тачка 2) Закона о управним споровима.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта или повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, подносилац понавља наводе тужбе и приговора и истиче да је Управни суд погрешно закључио да је друштво „PRORET“ морало да поднесе тужбу против коначног решења Комисије о условном одобрењу концентрације, наводећи да коначно решење Комисије није ни достављено друштву „PRORET“ које није ни могло да се упозна са садржином и образложењем решења, те да исто није било ни објављено у тренутку писања тужбе против наведеног закључка Комисије. Предложе да суд захтев усвоји, побијано решење преиначи или укине и предмет врати на поновни поступак ради доношења законите одлуке о основаности тужбе.

Противна странка Комисија за заштиту конкуренције, у одговору на захтев је предложила да суд захтев одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева у смислу одредбе члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Из навода захтева, образложења решења Управног суда и стања у списима произлази да се Комисији за заштиту конкуренције, у току поступка концентрације који је настављен по службеној дужности, обратило друштво „PROINTER IT SOLUTIONS AND SERVICES“ са захтевом за признавање својства странке у складу са чл. 44. и 93. Закона о општем управном поступку. Подносилац пријаве концентрације у овом поступку је привредно друштво Roaming Electronics. У складу са одредбом члана 152. Закона о општем управном поступку, Комисија за заштиту конкуренције, обавештењем 6/0-03-600/2019-163 од 17.10.2015. године, обавестила је подносиоца захтева да је закључком Савета комисије од 27. септембра 2018. године одбијен захтев подносиоца за признавање својства странке као неоснован, уз констатацију да против тог закључка није дозвољена жалба, нити се може покренути управни спор, да се закључак може побијати тужбом против коначног решења.

Законом о заштити конкуренције („Службени гласник РС“ бр. 51/09 и 95/13) је прописано: да је странка у поступку пред Комисијом учесник на тржишту који је поднео пријаву концентрације или захтев за појединачно изузеће, односно учесник на тржишту против кога је покренут испитни поступак (члан 33. став 1); да се у поступку пред Комисијом примењују правила општег управног поступка, ако овим законом није другачије прописано (члан 34).

Чланом 93. Закона о општем управном поступку, прописано је да лице које не учествује у поступку као странка може поднети захтев да му се призна својство странке, до окончања другостепеног поступка (став 1).

Према одредбама члана 146. ЗУП-а, закључак је управни акт којим орган управља поступком и који се доноси кад овим законом није одређено да се доноси решење (став 1). Закључак се доноси у усменом облику, а у писаном облику - кад странка то затражи или је то неопходно ради правилног вођења поступка (став 2). Против закључка није дозвољена жалба, нити се може покренути управни спор (став 3). Закључак се може побијати жалбом, односно тужбом против решења (став 4). На закључак се сходно примењују одредбе овог закона о решењу (став 5).

Одредбама члана 152. ЗУП-а, прописано је: да је орган дужан да лице коме је одбијен захтев за признавање својства странке обавести о решењу које је донео (став 1); да обавештење садржи број решења и назив органа који га је донео, које су странке учествовале у поступку, текст диспозитива решења и поуку о правном средству против решења (став 2); да се о њему лице обавештава према одредбама овог закона о достављању (став 3).

Имајући у виду наведено, правилно је налажење Управног суда, да се у поступку у овој правној ствари, а како је то прописано одредбом члана 34. Закона о заштити конкуренције, примењују правила општег управног поступка, ако овим законом није другачије прописано. Одредбом члана 93. ЗУП-а није прописано да се о захтеву за признавање својства странке одлучује решењем, већ се о наведеном захтеву сагласно одредби члана 146. овог закона одлучује закључком, против ког закључка није дозвољена жалба, нити се може покренути управни спор. Како је подносиоцу захтева закључком одбијен захтев за признавање својства странке, то право на правну заштиту остварује коришћењем правних средстава против решења којим је одлучено о предмету поступка, у конкретном случају о дозвољености концентрације, о коме решењу је Комисија, у складу са одредбом члана 152. Закона о општем управном поступку, обавештењем од 17.10.2019. године, обавестила подносиоца захтева. Стога је, и по налажењу Врховног касационог суда, судија појединац Управног суда правилном применом одредбе члана 26. став 1. тачка 2. Закона о управним споровима тужбу подносиоца захтева одбацио, из ког разлога је правилно оспореним решењем

одбијен приговор подносиоца захтева. У оспореном решењу од 20.04.2021. године Управни суд је дао довољне и правно ваљане разлоге за одлуку у диспозитиву.

Врховни касациони суд је као неосноване оценио наводе захтева, код несумњиво утврђене чињенице да је у предметном поступку подносилац захтева, у складу са чланом 152. Закона о општем управном поступку, обавештењем Комисије обавештен да је у поступку по пријави концентрације који је настављен по службеној дужности Савет комисије донео решење и да је у овом обавештењу наведен диспозитив коначног решења од 17.10.2019. године, с посебном напоменом да се закључак о одбијању захтева за признавање својства странке може побијати тужбом против наведеног коначног решења, што је било и наведено као упутство о правном средству у закључку о одбијању захтева за признавање својства странке. Сходно наведеном, подносилац захтева је могао да поднесе тужбу против коначног решења Комисије о условном одобрењу концентрације, а не против закључка о одбијању захтева за признавање својства странке.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 17.11.2021. године, Узп 204/2021

Записничар,
Љиљана Петровић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић